

vi, at der let kan opnaas Overenskomst om paa dette Punkt at fastholde Folketingets hidtidige Krav paa, at Statskassen skal udrede Erstatningen.

Tuberkulose.

Udvalget anser dette Afsnit for det vigtigste i hele Lovforslaget, og da det er et nyt og stort Spørgsmaal, er det ogsaa det vanskeligste at faa tilfredsstillende Løst. Som tidligere indhentede Oplysninger om denne Sygdoms Bestaenighed kan henvises til de Bilag, der have ledsaget dette Tings Udvalgsbetænkning af 1889, saaledes Andragende fra Dyrslægeföreningen, en Erklæring fra Sundhedskollegiet, der bekræfter den af Dr. Lehmann fremsatte Paastand, at Tuberkulose ved Smitte kan overføres fra Dyr til Mennesker, mulig ogsaa omvendt, og et af Dr. Bang affattet Skrift, udgivet som Særtryk af Tidsskrift for Landøkonomi 1889; ligeledes hans Skrift om Ivertuberkulosen, med flere Udtalelser fra baade Dyrslæger og ansete Landmænd. Sagen har endvidere fundet en vidtgaaende Opmærksomhed ved de i det sidste Halvaar jævnlig i Pressen fremkomne Udtalelser om den af den tyffe Læge Dr. Koch fremskillede Vymse som Helbredelsesmiddel.

Spørgsmaalet er saaledes blevet brændende og, som vi antage, modnet til Afgørelse. Efter de Forsøg, der ere foretagne af Dr. Bang (se Bilag 1) maa det nu være fastslaaet, at der ved Indpodning af Dr. Kochs Vymse paa et tidligt Trin kan fastslaaes, om Sygdommen er til Stede, men denne Fremgangsmaade kræver en længere Tid end et almindeligt flygtigt Eftersyn. Deraf følger, at den hidtil fulgte Fremgangsmaade kun kan være helt sikker overfor Kreaturer, hvor Sygdommen er vidt fremskreden. Derfor er den Tanke kommen stærkere frem, at det var bedre, om Dyrslægeundersøgelsen blev besørget af selve Kreaturejerne, og at den Udgift, Staten ellers maatte anvende hertil, blev anvendt til Erstatning for Slagtning af tuberkulose Dyr, hvorved denne vilde

blive fremstjundet og Smitstoffet meget betydeligt formindsket.

Det er muligt, at denne Sag hidtil mest er fremstillet som en LandbrugsSag. Denne Opfattelse maa nu antages at ville træde en Del i Baggrunden, efter at Sygdommens Farlighed for Mennesker er bleven anerkendt, og Sagen bliver saaledes en almindelig SamfundsSag af den største Vigtighed. Hvor mange pEt. Dyr her i Landet der ere angrebne af denne Sygdom, vides fremedes ikke, og selv om der for de Byers Bedkommende, der have offentlige Slagtehus og sagkyndig Rødkontrol, kunde tilvejebringes en Statistik, f. Eks. for Staden Kjøbenhavn, beviser det ikke stort, da det ikke er udelukkende danske Kreaturer, der slagtes.

I saa Henseende henholde vi os derfor til Indenrigsministerens gjentagne Forsikringer om, at Sundhedstilstanden blandt vor Kvægbestand gennemgaaende er god, og for saa vidt vil Erstatning for Tabene ikke kræve store Beløb; men naar der i Lovforslaget paabydes, at Kreaturer, som ere angrebne af denne Sygdom, ikke maa udføres, Rød og Mælk ikke sælges eller benyttes uden særlige Sikkerhedsforanstaltninger, endvidere kræves Afsondring og Desinficering, da mener i alt Fald Udvalgets Flertal, at det mest virksomme, der kan gøres mod dette Onde er, at faa Dyrene slagtede saa hurtig, som Sygdommens Tilstedeværelse er bevist, og stiller derfor Forslag om at give Erstatning for Nedslagningen efter de almindelige Regler, dog at der ved Burderingen tages Hensyn til Sygdommen.

Et Mindretal (Brodenhuus-Schack og Lüttichau) kan ikke slutte sig til Flertallets Vædringsforslag under Nr. 4 om, at den Erstatning, der tilkommer Ejeren af de nedslaaede Dyr, der ved Obduktionen ere befundne angrebne af ondartet smitsom Sygdom, skal forhøjes fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$ af Dyrets Værdi. I den nugældende Lov af 29de December 1857 er Erstatningen for nedslaaede Heste og Kvæg, der lide af ond-